

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 stycznia 2018 roku

Pozwem z dnia 6 lipca 2016 roku (data prezentaty) gmina (...) W. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. I. kwoty 270,40 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 4 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany w dniu 19 listopada 2015 roku korzystał z komunikacji miejskiej, nie posiadając ważnego dokumentu przewozu i nie uregulował związanej z tym należności (pozew - k. 2-3v).

W dniu 27 lipca 2016 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział I Cywilny, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty - k. 8).

Ponieważ w toku postępowania okazało się, że miejsce zamieszkania pozwanego nie jest znane Sąd uchylił nakaz i ustanowił kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego (postanowienia – k. 32, 41).

W odpowiedzi na pozew kurator wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Kurator zakwestionował roszczenie powoda co do zasady jak i wysokości. Nadto kurator podniósł, że powód nie wykazał, że pozwany faktycznie korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu. Z ostrożności procesowej podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia w oparciu o art. 77 ust. 1 ustawy prawo przewozowe (odpowieź na pozew - k. 46-48).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 listopada 2015 roku P. I. korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu. Kontroler Zarządu (...) w W. wystawił wezwanie do zapłaty, do uiszczenia należności za przewóz w wysokości 4,40 zł oraz opłaty dodatkowej w wysokości 266 zł. (dowód: wezwanie do zapłaty - k. 5).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o złożony w toku postępowania dokument w formie kserokopii dokumentu poświadczającego za zgodność z oryginałem tj. wezwania do zapłaty, którego moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony. Jego autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, stąd też była przydatna dla poczynienia na jego podstawie powyższych ustaleń.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 k.c., przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Przepisy kodeksu cywilnego o umowie przewozu mają moc ograniczoną, bowiem stosuje się je w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odmiennymi przepisami (art. 775 k.c.). Podstawowym aktem pozakodeksowym dotyczącym przewozu jest ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, która reguluje przewóz osób i rzeczy, wykonywany odpłatnie na podstawie umowy, przez uprawnionych do tego przewoźników (art. 1 ust. 1 - Dz.U. z 2012 r. nr 1173, j.t.). Ustawa ta ma, zatem zastosowanie również do transportu miejskiego świadczony przez powoda. Stosownie do art. 16 ust. 1 pr. przew. umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Podstawę prawną, żądania strony powodowej stanowi art. 33a ust. 3 pr. przew., w myśl którego w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu

zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, który konkretyzuje regulacje zawarte w uchwale Rady (...) W..

Kurator reprezentujący pozwanego w niniejszym postępowaniu wniósł o oddalenie powództwa. Jednakże z analizy materiału dowodowego złożonego do akt sprawy wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że pozwany korzystał z transportu miejskiego bez ważnego dokumentu przewozu w dniu 19 listopada 2015 roku, o czym świadczy m. in. podpis pozwanego na wezwaniu do zapłaty, potwierdzający jego dane osobowe. Należy mieć również na względzie, że na wezwaniu do zapłaty ujawnione zostały dane pozwanego w postaci imion rodziców, numeru PESEL, które zgodne są z rzeczywistymi (k.6-7), a nadto pochodzą z dokumentu ze zdjęciem tj. dowodu osobistego, co wyklucza błąd co do tożsamości osoby korzystającej z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu. Tym samym twierdzenia kuratora nie zostały wykazane, choć to na stronie pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne zgodnie z art. 6 k.c.

Za chybiony uznać należało również zgłoszony przez kuratora zarzut przedawnienia. Stosownie bowiem do przepisu art. 77 ust. 1 Prawa przewozowego roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Zgodnie zaś z art. 77 ust. 4 punkt 4 Prawa przewozowego przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić. W przedmiotowej sprawie strona pozwana winna była uiścić należność w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania do zapłaty, a więc do dnia 3 grudnia 2015 roku. Skoro zaś strona powodowa wniosła pozew w dniu 6 lipca 2016 roku, do czasu jego wniesienia nie upłynął roczny termin przedawnienia. Ocena zarzutu przedawnienia wypada identycznie w świetle art. 778 k.c. Zarzut przedawnienia nie podlegał, zatem uwzględnieniu.

W ocenie Sądu strona powodowa, przedkładając dowód w postaci wezwania do zapłaty w sposób wystarczający udowodniła swoje roszczenie, zarówno co do zasady, jak i wysokości. Tym samym w świetle powołanych przepisów przyjąć trzeba, że pozwany zawarł z (...) W. umowę przewozu oraz nie uiścił należności za przewóz. Powodowi przysługiwało w stosunku do pozwanego roszczenie o zapłatę kwoty 270,40 zł, wynikające z łączącego strony stosunku prawnego, o czym Sąd orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

Odnosząc się do żądania zasądzenia odsetek, zauważyć należy, że zgodnie z art. 481 § 1 k.c. dłużnik opóźniający się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego jest zobowiązany do uiszczenia odsetek za czas opóźnienia. W braku określenia przez umowę stron stopy procentowej obowiązują odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. W niniejszej sprawie należało zasądzić odsetki od kwoty dochodzonej pozvem od upływu czternastodniowego terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty, to jest od dnia 4 grudnia 2015 roku. Od tego bowiem dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda. Mając na uwadze powyższe za okres wskazany w pozwie, tj. od dnia 4 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, należało zasądzić odsetki ustawowe na podstawie przepisów dotychczasowych oraz odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktu procentowego, na podstawie powołanych przepisów (punkt 1 wyroku).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd wydał w oparciu o zasadę odpowiedzialności za jego wynik, przewidzianą w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zasądzeniu na rzecz powoda, który wygrał sprawę w całości, podlegały poniesione przez niego koszty procesu, w postaci: opłaty od pozwu w wysokości 30 zł, opłaty za czynności pełnomocnika procesowego, w wysokości ustalonej na podstawie § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu pierwotnie obowiązującym Dz. U. 2015.1804) tj. w wysokości 120 zł oraz wydatku w postaci zaliczki na wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego, w kwocie 90 zł. Łącznie poniesione przez powoda koszty procesu wyniosły 240 zł i taką też kwotę należało zasądzić na jego rzecz od pozwanego (punkt 2 wyroku).

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

Dnia 12 lutego 2018 r.